

Leila Echerifi Peñuela

El perfum de la mort

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2020

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2020-J-R-0312-0250

© del text: Leila Echerifi Peñuela

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2020

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Leila Echerifi Peñuela

El perfum de la mort

*Rosa d'Or. Premi Juvenil de Narració Curta
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2020

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2020-J-R-0312-0250

LEILA ECHERIFI PEÑUELA

Vaig néixer a Rubí (Barcelona) a finals del 2002. I encara que quan vaig escriure el relat cursava 2n de batxillerat, ara soc estudiant de psicologia a la UAB.

Si bé és cert que havia guanyat altres concursos abans, mai un d'aquesta importància i amb un jurat de renom, així que em sento doblement orgullosa.

Un dels primers records que tinc de petita és del dia que vaig aconseguir llegir el meu conte preferit jo sola. També recordo que vaig començar a escriure tan bon punt vaig aprendre a teclejar en un ordinador, per tal de canalitzar la meva imaginació. Sempre he volgut ser escriptora i sento que això és un bon principi.

D'una banda, *El perfum de la mort* va néixer principalment imaginant una Mort diferent de la que acostumem a visualitzar. D'altra banda, vaig inspirar-me en Descartes i en altres conceptes, com en l'amor com a una sensació més enllà de tot allò terrenal.

Desitjo gaudir llegint el relat tant com jo escrivint-lo.

La narració *El perfum de la mort*, de Leila Echerifi Peñuela, fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau al VIII Premi Juvenil de Narració Curta dels Premis Castellitx 2020. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Roig.

El perfum de la mort

LA SEVA CONSCIÈNCIA xiuxiuejava, aturant el transcurs dels seus somnis. Li suplicava que no persistís amb la seva negativa, esperonant-lo. La reconeixia d'ocasions anteriors, habitava el seu ésser. No obstant això, recentment havia començat a comprendre aquells xiuxiuejos, i des que copsava el seu significat, n'era el seu serf. No erraven: la seva existència era insuficient. Un abisme residia dins seu, un descontentament intrínsec. Desconeixia el seu origen, però augmentava a cada segon. Provava d'ignorar el seu sentit comú, que presagiava com les seves pròximes accions no tindrien cap fonament lògic i coherent. I, tot i veure's obligat a acceptar el seu raonament, no podia ni volia explicar la seva justificació: simplement anticipava que això li atorgaria la llibertat, que l'atansaria a una anhelada catarsi. Entenia que no havia de ser viu, i un murmuri li assegurava que amb la mort accediria a la seva salvació.

Potser va ser l'eufòria del moment, el desig d'emmudir aquella remor o el fet de sentir, ni que fos fugaçment, com la valentia corria per les seves venes. Potser no va ser més que la idea d'assolir a la fi allò que el faria, paradoxalment, concebre's viu. Sobtadament, però, els recels es van evaporar per deixar pas a la clarividència. Estava decidit: tindria lloc immediatament, amb la subtil claror d'aquella aurora. Talpejant va arribar a la còmoda on es guardaven els medicaments a casa seva: paracetamols, aspirines, era indiferent. Els seus pares dormien plàcidament. Hagués estat adient acomiadar-se d'ells, ho mereixien. Desgraciadament, aquella valentia que feia uns minuts corria per les seves venes estava començant a minvar, i ell requeria la poca que li restava. Era de nou a la seva cam-

bra, ara amb els subministraments necessaris. La primera píndola no va requerir cap esforç, l'objectiu estava definit: volia notar com l'enverinava lentament. Les següents van requerir més coratge, ja que un cop va començar a conscienciar-se que els analgèsics transitaven el seu cos, va aflorar el pànic. Tan sols el confortava una flaire de galetes insòlitàment familiar, que s'incrementava a cada instant. Els seus ulls van acabar per cloure's, el seu cor va defallir, els seus sospirs es van deturar... però la presència de la veu subsistia. *Ja és aquí, deia. Fixa't, fixa't!* El brogit d'un motor, després, silenci. El carrer resplendia, però tan sols ell hi va parar esment. Per la finestra de la seva estança es discernia una limusina estacionada. No l'havia vista mai pel barri. Era magenta, amb motius de blonda obscura. Aleshores la va veure. *És Ella.* Era esvelta, superba, majestuosa, una deïtat. Les seves passes eren decidides. Acudia diligent al seu domicili. Va irrompre a la seva alcova amb un halo de magnificència. Veritablement, semblava una obra d'art encarregada per a ell.

—Em complau gaudir de la teva hospitalitat un altre cop, encara que sigui breument —va fer Ella fent una reverència. Les seves faccions, austeres i rígides, desharmonitzaven amb la seva veu, que, contra tot pronòstic, tenia un matís vellutat. En aquell moment va poder apreciar el perfum de la Mort; ensucrat i dolç com unes galetes casolanes en un vespre tardorenc vora les flames.

—Ens coneixem? —la va interrogar ell, desconcertat.

—Imagino la quantitat d'interrogants que deuen inquietar-te en aquests instants —va acaronar el rostre del cadàver amb melancolia i tendresa. El tacte d'Ella era pròxim i candent, fonia la gèlida epidermis d'ell—. No t'amoïnis, és una situació recurrent. Confio que com en les vegades precedents, aviat recobraràs la nitidesa dels teus records —lluïa un somris discret i esperançat.

El paisatge era infinit, una interminable arboreda de tons caoba amb una única edificació: una llar amb un interior igualment inabastable. Ell seia al cor d'una estança, davant d'una taula de marbre rosa. Des de l'extrem on era atenyia a albirar la sublim silueta d'Ella, delineada per un sumptuós vestit. I, per la seva banda, Ella el contemplava

El perfum de la mort

des del tron on seia i procurava sense èxit d'impedir un nou somriure. El famèlic abisme d'ell es va sentir provisionalment satisfet, i es delia per continuar admirant aquell somriure en futurs encontres.

El rostre d'Ella va transformar-se per adquirir un semblant afligit. Havia confiat que aquesta vegada seria especial, potser una rialla còmplice per part d'ell, però tan sols manifestava desconcert. Estava massa esgotada per a prolongar la seva estada enfront d'ell, aparentant gentilesa i serenitat. No tenia forces per continuar interpretant aquell guió davant seu. Fins que ell no recobrés la memòria no podia continuar vora seu. I sense donar cap explicació, va marxar, concedint-li tan sols el ressò dels seus talons encaminant-se a la sortida.

Només restava ell, juntament a la persistent aroma d'Ella i un silenci sepulcral interromput únicament pels seus pensaments. Una presència va filtrar-se a la sala, fet que va reforçar la seva inquietud. Cercava arreu amb l'esperança de poder definir alguna classe de contorn amb forma humana, encara que fos evanescent. Però si realment hi havia algú, era incolor i summament cautelós.

Una veu va manifestar-se de cop. La seva delicadesa no va evitar l'ensurt d'ell el primer cop que va escoltar-la. La seva propietària va apressar-se a mostrar les seves disculpes per haver-lo espantat. El seu cos era volàtil, amb els contorns difuminats, com els d'ell, com els de tots els esperits en aquell paratge. Tot seguit van mantenir una conversa breu i efímera, però les paraules d'aquell espectre van suposar-li l'empenta necessària perquè percebés el seu entorn de manera palpable i inequívoca. Rauria de manera transitòria en un paradís, conegut com a Llimbs.

Durant la seva última vida havia considerat diferents concepcions sobre la mort, algunes de collita pròpia i d'altres provinents de la gent amb qui deliberava al respecte. Però mai ningú, per molta imaginació de la qual disposi, està veritablement preparat per a la realitat.

—Deus ser algú important. Si ha anat ha buscar-te Ella personalment, ha de tenir alguna raó —tot i ser conscient del caràcter invariable de les ànimes, de la seva impossibilitat per tenir una edat determinada, aquella veueta tenia una tonalitat infantil. El seu riure li va evocar la primera rialla d'un nadó.

Habituarse als Llimbs era senzill i desconcertant alhora. Actuava com a una residència transitòria per a les ànimes que havien mort i esperaven la seva propera vida, per això era allà. Era un lloc intuïtiu, genuí, on els vertaders amors es retrobaven, on el temps no transcorria. Aquests detalls eren algunes de les raons per les quals era concebut com un edèn. Per tant, els dies posteriors, si es poden admetre com a tals, van distingir-se per la intensitat amb què els va viure. A mesura que vagava per aquell indret l'evidència acudia a la seva memòria; algunes amistats eternes, en la definició més profunda de la paraula etern, aquella que només es comprèn allà. Per contra, no discernia imatges ni experiències, no tenia constància dels anteriors cops que hi havia estat, ni de les seves vides prèvies. No recordava ni com havia arribat aquí aquesta darrera vegada. Senzillament, qualsevol manifestació de la realitat era innegable, com si hagués de ser palesa per a tothom. D'igual manera, insistia a desxifrar la seva relació amb Ella fins al punt de sentir que perdia el seny. La suposició de ser transcendent per a Ella resultava confusa en si mateixa, com si no fos veraç. Algun racó del seu interior creia indubtablement que en aquella afirmació hi havia alguna pinzellada de legitimitat. Ho creia quan la veia caminar, sempre amb diferents vestits, però amb el mateix posat. Si hagués hagut de descriure la paraula elegància tan sols hauria necessitat anomenar-la a Ella. Immutable a pesar de les sabates amb talons d'agulla, com una model desfilant sobre una passarel·la sense fi.

En una ocasió, però, van tenir unencontre inusual. Van coincidir en un dels indrets menys concorreguts del paratge: el soterrani de la llar. Ell meditava en una cantonada quan va entreveure la seva subtil silueta. Tal com acostumava a succeir, el ritme del seu cor va accelerar-se. De la mateixa manera, quan Ella el va descobrir, també la seva actitud va alterar-se. Es podia intuir una il·lusió efímera guspirejant en Ella, retornant instantàniament a la desolació que adoptava el seu esperit quan coincidien. És possible que tan sols fos l'excusa que ell requeria per seguir-la, però hagués pogut garantir que l'aurèola de seguretat que usualment la seguia s'esvaïa i tota Ella semblava devastada. Essent darrere d'Ella, amb les corbes de la seva figura com a única brúixola, era difícil no perdre's. Perquè, tot i la desesperació que l'envoltava, el moviment del seu cos insubstancial no mutava i continuava delectant-lo.

El curs dels seus pensaments es va deturar quan Ella va traspasar una entrada de ferro massís i rovellat. Encara que va intuir que la millor op-

El perfum de la mort

ció no era aquesta, va decidir picar a la porta. Silenci. Més silenci. Al segon cop que va insistir, li va semblar advertit un lleuger somiqueig, que va servir-li per prendre la iniciativa i entrar. Encara que potser tan sols havia estat la imaginació d'ell, ja que la va trobar just al centre de la sala, sense rastre de llàgrimes, escorcollant-lo mentre la frustració l'envaïa. Aquesta frustració però, va amainar quan va percebre la presència d'ell. Intentava mentalitzar-se que tan sols havia de donar-li temps, però la impaciència li corroïa l'interior. Era molt violent veure'l i ser conscient que ell no la reconeixia, que no recordava cap bocí, per petit que fos, de la seva història conjunta. Ell era el seu millor amic, l'única amistat real que tenia allà, en aquella presó que la resta de les difuntes ànimes consideraven un paradís.

L'espai aparentava ser una sala de tortura, o potser estava destinat al sadomasoquisme. Com a mínim, tenia els estris propis. Va saber quin dels dos usos era el que Ella li donava, i li va sobrevenir una esgarrifança: no estava gaudint, s'autoflagel·lava.

—Seu —va demanar-li ell, assenyalant un moble que podria considerar-se el succedani d'una cadira.

Abatuda, va seguir les seves ordres. En aquell instant, ell va advertir de manera irrefutable una guspira de desconsol regalimant per la galta d'Ella. Potser va ser el fet de descobrir de nou l'autèntica fragilitat que s'ocultava rere aquella aparença d'indiferència o els aparells que els rodejaven, però de manera sobtada va saber què era el que havia de satisfer la seva buidor intrínseca, aquella que havia minvat des que era amb Ella. Cap ens existent podria provocar mai les flames que s'atiaven quan era amb Ella. L'atreïa la seva fermesa, necessitava sentir-la a prop, més a la vora, més endins. I l'estimava. Sense més. Sense raons aparents, tan sols l'estimava. Amb el que fos que comportés aquell concepte. Probablement les comissures dels seus llavis van alçar-se amb satisfacció, perquè Ella va respondre amb el mateix gest, en aquest cas, tendre. Quan va parlar la seva veu semblava haver recobrat el color.

De la mateixa manera, però, ell va recordar aleshores que no era un amor correspost. Tanmateix, mai havia pogut ni podria canviar els seus sentiments per Ella. Tot i que certament, mai no ho havia intentat. La il·luminació semblava atenuar-se creant una atmosfera confident i incitant-la a Ella per primera vegada a desvestir-se, lentament, amb cura i cautela. Ell l'escrutava, atònit alhora que encisat, amb una necessitat im-

periosa de fondre's amb la seva silueta, juntament amb el seu cor. Perquè, després d'aquell contacte, podia assegurar que la Mort tenia cor. L'havia anat desenvolupat amb el temps, i aquest esdevindria el problema. En aquell moment, ell es va sentir capaç d'encetar una lectura entre línies de la història. Però no la de cap dels dos, sinó la història global, des del principi dels temps, des d'abans que Ella fos la Mort.

No es va entristir quan es va allunyar d'Ella, de les cròniques que li narrava. Les seves memòries l'acompanyaven. I al cap i a la fi, el seu amor impossible no era raó per embogir. Li complaïa el sol fet d'estimar-la, la sensació d'il·luminar-se quan ensumava el seu perfum. Ara, però, no podia abandonar les reflexions entorn del passat d'Ella. I la seva impotència creixia.

L'indefinit temps que va ser allà va ser joiós, per això el retorn a la vida els va agafar d'imprevist. Confiaven que no haurien d'acomiar-se, almenys tan d'hora. Els reconfortava però, la certesa que aviat tornarien a trobar-se i la història començaria de nou. I com sempre, ell redescobriria la seva perpètua devoció per Ella.

Aquest cop va nàixer com a un nadó esquifit, bufó, ploraner, com tots. Però qui no ho faria després d'abandonar el paradís? També com tots, aquell nadó va créixer i envellir, que és més del que es pot dir de la seva darrera vida. Malgrat no haver posat fi a la seva vida aquesta vegada, tenia la convicció que li mancava alguna cosa per assolir la felicitat. Qui havia de dir que aquella afable criatura es convertiria en una d'aquestes persones que tornen neuròtic a tothom amb les seves cavil·lacions? Ningú comprenia la seva insatisfacció crònica, ni tan sols ell. Per això no va preocupar-se quan un dia va ensumar la flaire de galetes, aquell aroma que tot i ser tan familiar, mai sabia atribuir a cap record en concret. Aleshores la va entreveure, baixant de la seva limusina de color rosa. Sens dubte era la perfecció personificada. La seva veu era suau, amb un cert anhel d'illusió. Cada vegada que es veien la seva unió s'enfortia, així que esperava que potser aquest cop ell la reconeixeria. Desgraciadament, no va ser així.

En aquella ocasió, després de sortir del despatx amb la taula de marbre rosa, va tenir clar a on havia d'anar. Va escapolar-se pels passadis-

El perfum de la mort

sos d'aquell peculiar indret a la recerca d'una porta rovellada de ferro. No sabia què guiava els seus moviments, però sí que sabia que hi havia d'anar allà. Quan va arribar, la sala estava buida, exceptuant tralles i altres elements de tortura. Sense saber per quina raó, va restar-hi fins que va aparèixer Ella, que no comptava a trobar-lo allà, examinant-la amb fascinació; solia ser a la inversa. De cop, alguna cosa va desvetllar-se en ell, al nucli de la seva ànima. També a la seva ment, que va esdevenir un àlbum d'imatges de desesperança, representant el passat que Ella havia viscut. Afortunadament, quedaven difoses rere il·lustracions del seu amor bucòlic. Ara que ell l'havia reconeguda, només era rellevant el present. Un somriure va brollar d'Ella, aquest cop no va intentar evitar-lo. L'instant va ser infinit, semblava que no havia d'acabar mai. I realment no ho faria. La sala irradiava màgia, i així persisteix. Una conversa interminable, penetrant, muda. No van caldre mots perquè ell ho copsés tot amb lucidesa. I aquesta descoberta el consumia, fent notòria la perversitat rere la Vida, la innocència rere la Mort, la perversió de la sobirania, la redempció després de la condemna.

—Recordes la teva vida? —va preguntar ell.

Ella va negar amb el cap. L'amnèsia era part del suplici, deixant-la en inferioritat de condicions. Segons tenien entès, la regència dels difunts, que actualment ostentava Ella, corresponia a la punició per les abominacions de la seva ànima. I contràriament, la Vida, aquella essència malèvola, era l'única coneixedora de tota la narració, adquirint així una influència que podia arribar a ser esfereïdora.

—És part dels avantatges de la mort. Diuen que la ignorància és felicitat. I en certa manera, coincideixo. Jo tampoc recordo les meves existències, però sí que sé com és viure. És un fet que sota el regnat de la Vida la gent només és feliç de manera passatgera. Sempre arriba el patiment, el dol, els calvaris... Sota el teu domini, tot és diferent, les angoixes s'esfumen. Aquí tot és senzill, la realitat es percep tal com és, sense punts de vista que la distorsionin. Fins i tot el Temps està de part teva. Al cap i a la fi, et va fer un favor condemnant-te aquí. Et va donar l'oportunitat d'un nou inici en un edèn. Què més es pot demanar? La Vida està destinada a ser repudiada, en un moment o un altre, per tothom. La seva transformació és decebedora, passant de ser l'ànima més pura a corrompre's amb el poder. Tu, en canvi, has recobrat l'empatia amb la resta de les ànimes.

A mesura que interioritzava les seves paraules, acceptava que ell tenia raó.

—I els esperits, encara que mentre viuen et temen, veuen la realitat en arribar a casa teva. I estant aquí, ningú prefereix la Vida —va concloure ell.

Si bé és cert que Ella sempre havia pugat per elidir els seus sentiments, era inevitable no enamorar-se d'ell en algun moment de tota l'eternitat. Era una qüestió categòrica, de probabilitats. Els daus van usar la seva potestat sobre l'atzar i ja no hi va haver manera de retrocedir. Havia estat acovardida, fugint d'uns esdeveniments que sempre havia intuït predeterminats. Qui podia culpar-la? No recordava haver estimat mai, ni haver estat estimada per ningú. Però vora d'ell, el pànic s'esvaïa, se sentia aixoplugada, com si tot hagués d'anar perfectament al seu costat. L'encoratjava saber que sempre recomençarien, que ell sempre l'estimaria perquè sempre ho havia fet. Ella, per la seva banda, no entenia els motius de l'afecte que li tenia, no hi havia cap raonament lògic que dugués a la resposta d'aquella pregunta. Però així i tot, no tenia cap necessitat de descobrir-la.

I enmig d'aquella marea de sensacions plaents, la Vida va jugar les seves cartes, enviant-lo de nou a l'infern.

Una llum el cegava, una força l'empenyia: estava naixent. Unes figures imprecises l'agafaven i el contemplaven. Li recordaven a algú, però no distingia a qui. Va ser un nen singular, però de bon principi va advertir que no li convenia cridar l'atenció, de manera que dissimulava els seus actes i pensaments. Sentia que la vida era una ficció, un espectacle abans de la realitat. I creia inqüestionable la seva teoria que amb la mort s'assolia la glòria. Aquesta era la raó rere la seva apatia, rere els seus petits crims, com quan de tant en tant assassinava bestioles a qui la Vida només havia obsequiat amb desgràcies. Sabia irrefutablement que els seus atemptats estaven justificats, però ignorava el perquè. D'aquesta manera, entre secretes intencions homicides, va representar el paper que li pertocava, culminant un dels actes amb el seu casament. Al llarg de la seva vida el van titllar més d'un cop de temerari, de temptar a la Mort. Vertaderament, però, sempre havia tingut un pols amb la Vida, i era a ella a qui intentava encisar, ja que a la Mort, tot i no saber-ho encara, ja l'havia seduïda.

El perfum de la mort

Aquesta revelació va tenir-la durant el coma que va induir-li un accident. Els pocs dies que va restar inconscient a l'hospital van estar plens de fets colpidors. Tenia la sensació d'estar constantment rodejat de galetes, almenys de la seva fragància, i una veu li xiuxiuejava quant l'estimava. Segurament va ser la seva dona, que era pastissera, però ell ja no podia pensar en ella; un altre amor, el veritable, havia envaït els seus pensaments i desitjos. Quan va despertar, el seu caràcter aspre i esquerp es va magnificar, provocant que la seva parella cobegés el divorci. I aleshores, algú va canviar-ho tot.

La seva primera rialla li va recordar a una de les ànimes que havia conegut als Llimbs. La seva filla era delicada, i tanmateix tenaç, com Ella. La petita va evitar la separació dels seus progenitors i la mort anticipada del seu pare; però la convivència amb ell no va millorar. Encomanava a la nena la desolació amb què carregava. No s'enorgullia, però no podia evitar-ho. Estava condemnat a conèixer la realitat: la vida era un suplíci, necessitava interrompre el dolor intrínsec i l'angoixa de tothom que l'envoltava.

Durant tota una nit Ella va ser la protagonista dels seus somnis. En llevar-se la matinada següent va saber com posar pau a la seva guerra interna, com dur els seus éssers estimats a un benestar etern. Va ser l'amfitrió d'un sopar al qual van assistir tots ells. Va voler encarregar-se personalment de tots els preparatius, parant especial atenció en la beguda. En primer lloc, un cop van ser tots al voltant de la taula, va disculpar-se per la seva actitud durant anys, per haver intoxicat les seves vides, principalment la de la seva estimada i la seva filla. Ho compensaria amb un present que mai podrien imaginar. La seva filla es va prendre aquells mots com un repte, tal com hauria fet qualsevol altra criatura en la seva situació. Va aventurar diferents conjectures provant d'encertar, fins que fortuïtament va proposar una molt propera a l'autèntica sorpresa. En certa manera sí que farien un llarg viatge. Cap dels adults contemplava realment aquella possibilitat, però formar part dels somnis infantils és una regla implícita. De manera que van exagerar l'eufòria que sentien, la notícia era mereixedora d'un brindis en honor seu. Un tòxic borbollejava a totes les begudes, la d'ell inclosa. Després del primer glop el seu destí estaria definit: un nou principi, retorn al paradís.

—Papa, m'agrada aquesta olor. Què has fet galetes per postres?

